

32001L0044

L 175/17

EUROPOS BENDRIJŲ OFICIALUSIS LEIDINYS

2001 6 28

**TARYBOS DIREKTYVA 2001/44/EB,
2001 m. birželio 15 d.**

iš dalies keičianti Direktyvą 76/308/EEB dėl savitarpio paramos patenkinant pretenzijas, kylančias dėl operacijų, įeinančių į Europos žemės ūkio orientavimo ir garantijų fondo finansavimo sistemą, ir dėl žemės ūkio mokesčių bei muitų susigrąžinimo bei pridėtinės vertės mokesčio ir tam tikrų akcizų

EUROPOS SĄJUNGOS TARYBA,

atsižvelgdama į Europos bendrijos steigimo sutartį, ypač į jos 93 ir 94 straipsnius,

atsižvelgdama į Komisijos pasiūlymą ⁽¹⁾,atsižvelgdama į Europos Parlamento nuomonę ⁽²⁾,atsižvelgdama į Ekonomikos ir socialinių reikalų komiteto nuomonę ⁽³⁾,

kadangi:

- (1) Dabartinė savitarpio paramos patenkinant pretenzijas tvarka, nustatyta Direktyvoje 76/308/EEB ⁽⁴⁾, turėtų būti iš dalies pakeista taip, kad būtų išvengta didėjančio sukčiavimų skaičiaus keliamos grėsmės Bendrijos bei valstybių narių finansiniams interesams ir vidaus rinkai.
- (2) Kalbant apie vidaus rinką, siekiant geriau apsaugoti jos konkurencingumą ir fiskalinį neutralumą, turi būti apsaugoti Bendrijos ir nacionaliniai finansiniai interesai, kuriems vis didesnę grėsmę kelia sukčiavimas.
- (3) Siekiant geriau apsaugoti valstybių narių interesus ir vidaus rinkos neutralumą, Direktyvoje 76/308/EEB numatyta savitarpio parama turėtų būti taikoma ir pretenzijoms, susijusioms su kai kuriais pajamų bei kapitalo mokesčiais ir draudimo įmokų mokesčiais.
- (4) Tam, kad pretenzijos, dėl kurių yra pateikiamas prašymas patenkinti pretenziją, būtų patenkinamos efektyviau ir veiksmingiau, dokumentas, leidžiantis tų pretenzijų vykdymą, iš esmės turėtų būti laikomas valstybės narės, kurioje yra įsikūrusi institucija, į kurią kreipiamasi, dokumentu.
- (5) Išskyrus ypatingas aplinkybes, savitarpio parama, teikiama patenkinant pretenzijas, negali būti pagrįsta finansine nauda arba suinteresuotumu gaunamais rezultatais, tačiau valstybės narės turėtų galėti susitarti dėl išlaidų apmokėjimo tvarkos, kai dėl pretenzijos patenkinimo iškyla ypatinga problema.
- (6) Priemonės, būtinos šiai direktyvai įgyvendinti, turėtų būti patvirtintos remiantis 1999 m. birželio 28 d. Tarybos sprendimu 1999/468/EB, nustatančiu Komisijai suteiktą įgyvendinimo įgaliojimų vykdymo tvarką ⁽⁵⁾.

(7) Dėl to reikėtų iš dalies pakeisti Direktyvą 76/308/EEB,

PRIĖMĖ ŠIĄ DIREKTYVĄ:

1 straipsnis

Direktyva 76/308/EEB iš dalies keičiama taip:

1. Pavadinimas pakeičiamas taip:

„1976 m. kovo 15 d. Tarybos Direktyva 76/308/EEB dėl savitarpio paramos patenkinant pretenzijas, susijusias su tam tikromis rinkliavomis, muitais ir mokesčiais bei kitomis priemonėmis.“

2. 2 straipsnis pakeičiamas taip:

„2 straipsnis

Ši direktyva taikoma visoms pretenzijoms dėl:

- a) grąžinamųjų išmokų, intervencijos ir kitų priemonių, sudarančių Europos žemės ūkio orientavimo ir garantijų fondo visiško ar dalinio finansavimo sistemos dalį, įskaičiuojant sumas, surenkamas atliekant tuos veiksmus;
- b) rinkliavų ir kitų muitų, numatytų atsižvelgiant į bendro cukraus sektoriaus rinkos organizavimo principus;
- c) importo muitų;
- d) eksporto muitų;
- e) pridėtinės vertės mokesčio;
- f) akcizo mokesčių už:
 - perdirbtą tabaką,
 - alkoholį ir alkoholinius gėrimus,
 - alyvą;
- g) pajamų ir kapitalo mokesčių;
- h) draudimo įmokų mokesčių;
- i) palūkanų, administracinių baudų ir nuobaudų, taip pat išlaidų, susijusių su a–h punktuose nurodytomis pretenzijomis, išskyrus visas baudžiamojo pobūdžio sankcijas, kurias nustato valstybės narės, kurioje yra įsikūrusi institucija, į kurią kreipiamasi, galiojančiuose įstatymuose.“

⁽¹⁾ OL C 269, 1998 8 28, p.16 ir

OL C 179, 1999 6 24, p. 6.

⁽²⁾ OL C 150, 1999 5 28, p. 621 ir 2001 5 16 pateikta nuomonė (dar nepaskelbta Oficialiajame leidinyje).

⁽³⁾ OL C 101, 1999 4 12, p. 26.

⁽⁴⁾ OL L 73, 1976 3 19, p. 18. Direktyva su paskutiniais pakeitimais, padarytais 1994 m. Stojimo aktu.

⁽⁵⁾ OL L 184, 1999 7 17, p. 23.

3. 3 straipsnis papildomas šiomis įtraukomis:

- „importo muitai“ – tai muitai ir lygiavertį poveikį importui turintys mokesčiai, taip pat importo mokesčiai, nustatyti vadovaujantis bendra žemės ūkio politika arba konkrečiais susitarimais, taikomais kai kurioms prekėms, pagamintoms perdirbant žemės ūkio produktus,
- „eksporto muitai“ – tai muitai ir lygiavertį poveikį eksportui turintys mokesčiai, taip pat eksporto mokesčiai, nustatyti vadovaujantis bendra žemės ūkio politika arba konkrečiais susitarimais, taikomais kai kurioms prekėms, pagamintoms perdirbant žemės ūkio produktus,
- „pajamų ir kapitalo mokesčiai“ – tai Direktyvos 77/799/EEB (*) 1 straipsnio 3 dalyje išvardyti mokesčiai, aiškinami atsižvelgiant ir į tos direktyvos 1 straipsnio 4 dalį
- „draudimo įmokų mokesčiai“ – tai:

Austrijoje:	i) Versicherungssteuer ii) Feuerschutzsteuer
Belgijoje:	i) Taxe annuelle sur les contrats d'assurance ii) Jaarlijkse taks op de verzekeringscontracten
Vokietijoje:	i) Versicherungssteuer ii) Feuerschutzsteuer
Danijoje:	i) Afgift af lystfartøjsforsikringer ii) Afgift af ansvarsforsikringer for motorkøretøjer m.v. iii) Stempelafgift af forsikringspræmier
Ispanijoje	Impuesto sobre la prima de seguros
Graikijoje:	i) Φόρος κύκλου εργασιών (Φ.Κ.Ε) ii) Τέλη Χαρτοσήμου
Prancūzijoje:	Taxe sur les conventions d'assurances
Suomijoje:	i) Eräistä vakuutusmaksuista suoritettava vero/skatt på vissa försäkringspremier ii) Palosuojelumaksu/brandskyddsavgift
Italijoje:	Imposte sulle assicurazioni private ed i contratti vitalizi di cui alla legge 29.10.1967 No 1216
Airijoje:	levy on insurance premiums
Liuksemburge:	i) Impôt sur les assurances ii) Impôt dans l'intérêt du service d'incendie

Nyderlanduose:

Assurantiebelasting

Portugalijoje:

Imposto de selo sobre os prémios de seguros

Švedijoje:

nėra

Jungtinėje Karalystėje:

insurance premium tax (IPT).

Ši direktyva taip pat taikoma pretenzijoms, susijusioms su identifikavimu ir analogiškais mokesčiais, kurie papildo arba pakeičia šeštojo įtraukimo minimus draudimo įmokų mokesčius. Valstybių narių kompetentingos institucijos praneša viena kitai ir Komisijai šių mokesčių įsigaliojimo datas.

(*) 1977 m. gruodžio 19 d. Tarybos direktyva 77/799/EEB dėl valstybių narių kompetentingų institucijų tarpusavio pagalbos tiesioginio apmokestinimo srityje (OL L 336, 1977 12 27, p. 15). Direktyva su paskutiniais pakeitimais, padarytais 1994 m. Stojimo aktu.“

4. 4 straipsnio 2 dalyje žodžiai „pavardė ar pavadinimas ir adresas“ pakeičiami žodžiais „pavardė ar pavadinimas, adresas ir kita svarbi su identifikavimu susijusi informacija, kuri institucijai pareiškėjai paprastai yra prieinama.“
5. 5 straipsnio 2 dalyje žodžiai „pavadinimas ir adresas“ pakeičiami žodžiais „pavadinimas, adresas ir kita svarbi su identifikavimu susijusi informacija, kuri institucijai pareiškėjai paprastai yra prieinama.“
6. 7, 8, 9 ir 10 straipsniai pakeičiami taip:

„7 straipsnis

1. Prie prašymo patenkinti pretenziją, kurią institucija pareiškėja adresuoja institucijai, į kurią kreipiamasi, būtina pridėti oficialų dokumentą, leidžiantį jos vykdymą, išduotą valstybėje narėje, kurioje yra institucija pareiškėja, arba to dokumento patvirtintą kopiją; be to, kur priklauso, prie prašymo būtina pridėti kitų dokumentų, būtinų pretenzijoms patenkinti, originalus arba patvirtintas kopijas.

2. Institucija pareiškėja gali prašyti, kad būtų patenkinta pretenzija, šiais atvejais:

- a) pretenzija ir (arba) dokumentas, leidžiantis jos vykdymą, nėra užginčyti toje valstybėje narėje, kurioje yra ši institucija, išskyrus tais atvejais, kai yra taikoma 12 straipsnio 2 dalies antra pastraipa;
- b) remdamasi 1 dalyje paminėtu dokumentu, ji tinkamai pasinaudojo valstybės narės, kurioje yra ši institucija, pretenzijų patenkinimo procedūromis, tačiau šios priemonės nepadės pilnai atgauti reikalaujamų sumų.

3. Prašyme patenkinti pretenziją nurodoma:

- a) atitinkamo asmens pavardė ar pavadinimas, adresas ir kita svarbi informacija, susijusi su jo identifikavimu ir (arba) jo turtą valdančia trečiaja šalimi;

- b) institucijos pareiškėjos pavadinimas, adresas ir kita su jos identifikavimu susijusi svarbi informacija;
- c) nuoroda į valstybėje narėje, kurioje yra institucija pareiškėja, išduotą dokumentą, leidžiantį jos vykdymą;
- d) pretenzijos pobūdis ir reikalaujama suma, įskaitant pagrindinę sumą, palūkanas ir visas kitas mokėtinas baudas, nuobaudas ir išlaidas, nurodytas valstybių narių, kuriose yra abi institucijos, valiuta;
- e) data, kada institucija pareiškėja ir (arba) institucija, į kurią kreipiamasi, praneša adresatui apie dokumentą;
- f) data, nuo kada, ir laikotarpis, per kurį, pagal valstybės narės, kurioje yra institucija pareiškėja, įstatymus galima pradėti vykdymą;
- g) visa kita svarbi informacija.

4. Be to, prašyme patenkinti pretenziją institucija pareiškėja patvirtina, kad šio straipsnio 2 dalyje nustatytos sąlygos yra įvykdytos.

5. Kai institucija pareiškėja gauna svarbią informaciją apie dalyką, dėl kurio pateiktas prašymas patenkinti pretenziją, ji nedelsdama šią informaciją perduoda institucijai, į kurią kreipiamasi.

8 straipsnis

1. Dokumentas, leidžiantis pretenzijos vykdymą, yra tiesiogiai pripažįstamas ir automatiškai laikomas valstybės narės, kurioje yra institucija, į kurią kreipiamasi, pretenzijos vykdymą leidžiančiu dokumentu.

2. Nepaisant šio straipsnio 1 dalies, tam tikrais atvejais pagal valstybėje narėje, kurioje yra institucija, į kurią kreipiamasi, galiojančias nuostatas, dokumentas, leidžiantis pretenzijos vykdymą, gali būti priimtas, pripažintas, papildytas arba pakeistas dokumentu, leidžiančiu vykdymą tos valstybės narės teritorijoje.

Išskyrus tuos atvejus, kai taikoma trečia pastraipa, valstybės narės per tris mėnesius nuo prašymo patenkinti pretenziją gavimo dienos stengiasi priimti, pripažinti, papildyti arba pakeisti minėtą dokumentą. Jeigu dokumentas, leidžiantis vykdymą, yra tinkamai parengtas, negalima atsisakyti atlikti šiuos veiksmus. Institucija, į kurią kreipiamasi, informuoja instituciją pareiškėją apie priežastis, dėl kurių nesilaikoma trijų mėnesių termino.

Jeigu dėl kurio nors iš šių formalumų kiltų ginčas dėl pretenzijos ir (arba) institucijos pareiškėjos išduoto dokumento, leidžiančio jos vykdymą, taikomas 12 straipsnis.

9 straipsnis

1. Pretenzijos patenkinamos tos valstybės narės, kurioje yra institucija, į kurią kreipiamasi, valiuta. Visą patenktos

pretenzijos sumą, kurią išreikalauja institucija, į kurią kreipiamasi, ji persiunčia institucijai pareiškėjai.

2. Institucija, į kurią kreipiamasi, gali duoti skolininkui laiko grąžinti skolą arba leisti grąžinti skolą dalimis, jeigu tai leidžia valstybės narės, kurioje yra ši institucija, įstatymai ir kiti teisės aktai ir pasikonsultavusi su institucija pareiškėja. Visos palūkanos, kurių už papildomą laikotarpį pareikalauja institucija, į kurią kreipiamasi, taip pat yra persiunčiamos valstybei narei, kurioje yra institucija pareiškėja.

Nuo tos dienos, kai pagal 8 straipsnį dokumentas, leidžiantis vykdyti pretenziją, yra tiesiogiai pripažįstamas arba priimamas, pripažįstamas, papildomas arba pakeičiamas, pagal valstybės narės, kurioje yra institucija, į kurią kreipiamasi, galiojančius įstatymus ir kitus teisės aktus bus mokami delspinigiai, kurie taip pat persiunčiami valstybei narei, kurioje yra institucija pareiškėja.

10 straipsnis

Nepaisant 6 straipsnio 2 dalies, pretenzijos, kurios turi būti patenktos, nebūtinai turi būti nagrinėjamos pirmumo tvarka, kaip kitos panašios pretenzijos, pareiškiamos valstybėje narėje, kurioje yra institucija, į kurią kreipiamasi.“

7. 12 straipsnio 2 dalis iš dalies keičiama taip:

a) pirmas sakinytis papildomas taip: „išskyrus tuos atvejus, kai pagal 2 pastraipą institucija pareiškėja reikalauja kitaip“;

b) įrašoma ši pastraipa:

„Nepaisydama 2 dalies pirmos pastraipos, institucija pareiškėja, laikydamosi valstybėje narėje, kurioje ji yra įsikūrusi, galiojančių įstatymų ir kitų teisės aktų, gali prašyti institucijos, į kurią kreipiamasi, patenkinti užginčytą pretenziją, jei tai leidžia valstybės narės, kurioje yra institucija, į kurią kreipiamasi, atitinkami įstatymai ir kiti teisės aktai. Jei užginčijimo rezultatas vėliau yra palankus skolininkui, institucija pareiškėja privalo apmokėti visas išreikalautas sumas bei sumokėti reikiamas kompensacijas pagal valstybėje narėje, kurioje yra institucija, į kurią kreipiamasi, galiojančius įstatymus.“

8. 14 straipsnio pirmas punktas pakeičiamas taip:

„Institucija, į kurią kreipiamasi, neprivalo:

a) suteikti paramos, numatytos 6–13 straipsniuose, jeigu dėl skolininko padėties tokios pretenzijos patenkinimas galėtų sukelti rimtų ekonominių arba socialinių sunkumų valstybėje narėje, kurioje yra ši institucija, kai valstybės narės, kurioje yra institucija, į kurią kreipiamasi, galiojantys įstatymai ir kiti teisės aktai leidžia taip elgtis panašių nacionalinių pretenzijų atžvilgiu;

- b) suteikti paramos, numatytos 4–13 straipsniuose, jeigu pirminis prašymas, pateiktas remiantis 4, 5 arba 6 straipsniu, yra susijęs su penkerių metų senumo pretenzijomis, šį terminą skaičiuojant nuo tada, kai pagal valstybėje narėje, kurioje yra institucija pareiškėja, galiojančius įstatymus bei kitus teisės aktus yra pateikiamas dokumentas, leidžiantis pretenzijos vykdymą, iki prašymo pateikimo dienos. Tačiau tais atvejais, kai pretenzija arba dokumentas yra užginčijami, šio termino pradžia laikomas tas momentas, kai valstybė pareiškėja nustato, kad pretenzija arba vykdomasis raštas, leidžiantis patenkinti pretenziją, jau negali būti užginčyti.“

9. 17 straipsnyje žodžiai „atitinkamų dokumentų“ pakeičiami žodžiais „dokumento, leidžiančio pretenzijos vykdymą ir kitų atitinkamų dokumentų“.

10. 18 straipsnis pakeičiamas taip:

„18 straipsnis

1. Institucija, į kurią kreipiamasi, pagal valstybės narės, kurioje ji yra įsikūrusi, įstatymus ir kitus teisės aktus, taikomus panašioms pretenzijoms, iš atitinkamo asmens išreikalauja apmokėti visas su pretenzijos patenkinimu susijusias išlaidas, kurių ji turėjo, o gautas lėšas pasilieka.

2. Valstybės narės įsipareigoja, kad nepateiks viena kitai jokių pretenzijų dėl pagal šią direktyvą teikiamos savitarpio paramos išlaidų atlyginimo.

3. Jei pretenzijos patenkinimas sudaro konkrečią problemą, yra susijęs su labai didelėmis išlaidomis arba kova su organizuotu nusikalstamumu, institucija pareiškėja ir institucija, į kurią kreipiamasi, gali susitarti dėl tokiomis atvejais taikomos išlaidų apmokėjimo tvarkos.

4. Valstybė narė, kurioje yra institucija pareiškėja, privalo atlyginti valstybei narei, kurioje yra institucija, į kurią kreipiamasi, visas išlaidas ir visus nuostolius, atsiradusius dėl nepagrįstais pripažintų veiksmų, susijusių su pretenzijos turiniu arba institucijos pareiškėjos išduoto dokumento galiojimu.“

11. 20 straipsnis pakeičiamas taip:

„20 straipsnis

1. Komisijai padeda pretenzijų patenkinimo komitetas (toliau – Komitetas), kurį sudaro valstybių narių atstovai ir kuriam pirmininkauja Komisijos atstovas.

2. Darant nuorodą į šią straipsnio dalį, taikomi Sprendimo 1999/468/EB 5 ir 7 straipsniai.

Sprendimo 1999/468/EB 5 straipsnio 6 dalyje nurodytas laikotarpis – trys mėnesiai.

3. Komitetas patvirtina darbo tvarkos taisyklės.“

12. 22 straipsnis iš dalies pakeičiamas taip:

„22 straipsnis

Išsamios 4 straipsnio 2 ir 4 dalių, 5 straipsnio 2 ir 3 dalių, 7, 8, 9, 11 straipsnių, 12 straipsnio 1 ir 2 dalių, 14 straipsnio, 18 straipsnio 3 dalies ir 25 straipsnio vykdymo ir priemonių, kuriomis institucijos viena kitai gali perduoti pranešimus, nustatymo taisyklės, išreikalaus sumų perskaičiavimo ir pervedimo, taip pat minimalios pretenzijų sumos, dėl kurios galima pateikti prašymą dėl paramos, taisyklės yra patvirtinamos pagal 20 straipsnio 2 dalyje nustatytą tvarką.“

13. 25 straipsnis papildomas šia pastraipa:

„Kiekviena valstybė narė kasmet informuoja Komisiją apie kiekvienais metais išsiųstų ir gautų prašymų informuoti, pranešti ir patenkinti pretenzijas skaičių, pretenzijose reikalaujamas sumas ir išreikalaus sumas. Komisija kas dveji metai pateikia Europos Parlamentui ir Tarybai minėtų priemonių panaudojimo ir pasiektų rezultatų ataskaitą.“

2 straipsnis

1. Valstybės narės priima įstatymus ir kitus teisės aktus, kurie įsigalioję ne vėliau kaip iki 2002 m. birželio 30 d., įgyvendina šią direktyvą. Apie tai jos nedelsdamos praneša Komisijai.

Valstybės narės, tvirtindamos šias priemones, daro jose nuorodą į šią direktyvą arba tokia nuoroda daroma jas oficialiai skelbiant. Nuorodos darymo tvarką nustato valstybės narės.

2. Valstybės narės pateikia Komisijai šios direktyvos taikymo srityje priimtų nacionalinės teisės aktų pagrindinių nuostatų tekstus ir lentelę, kurioje matyti, kaip šios direktyvos nuostatos atitinka patvirtintas nacionalines nuostatas.

3 straipsnis

Ši direktyva įsigalioja dvidešimtą dieną po jos paskelbimo *Europos Bendrijų oficialiajame leidinyje*.

4 straipsnis

Ši direktyva skirta valstybėms narėms.

Priimta Geteborge, 2001 m. birželio 15 d.

Tarybos vardu

Pirmininkas

B. RINGHOLM